

VỀ PHÁT TRIỂN DU LỊCH DỰA TRÊN TÀI NGUYÊN DI SẢN KHẢO CỔ HỌC VÀ LỊCH SỬ

Đỗ Thị Thanh Thủy*

Tóm tắt: Du lịch khảo cổ và lịch sử đã phát triển ở nhiều nơi trên thế giới như một loại hình, phân khúc quan trọng của du lịch văn hoá với sự độc đáo và sức cuốn hút riêng, tuy nhiên nó chưa được phát triển mạnh, xứng đáng với tiềm năng, lợi thế về tài nguyên di sản khảo cổ học của Việt Nam, với nhiều di sản khảo cổ học đã được UNESCO công nhận là Di sản văn hóa thế giới như: Các di sản khảo cổ học trong Quần thể danh thắng Tràng An (Ninh Bình), Khu di tích trung tâm Hoàng thành Thăng Long (Hà Nội); khu di tích Thành Nhà Hồ (Thanh Hóa); Thánh địa Mỹ Sơn (Quảng Nam)... và hàng trăm các di tích, khu phức hợp khảo cổ khác trên toàn quốc. Xuất phát từ bối cảnh này, bài viết sẽ tập trung vào mục tiêu chính như sau: 1) Tổng hợp, khái quát một số vấn đề lý luận căn bản về du lịch khảo cổ học và lịch sử; 2) Tham khảo một số bài học kinh nghiệm về phát triển du lịch trên thế giới gắn với bảo vệ, phát huy các tài nguyên di sản khảo cổ học từ các trường hợp nghiên cứu cụ thể. Để đạt được mục tiêu này, bài viết sử dụng phương pháp nghiên cứu tư liệu thứ cấp và tổng hợp các công trình nghiên cứu đi trước. Qua các thảo luận này, tác giả mong muốn sẽ gợi ra một số đề xuất, hàm ý thực tiễn nhằm góp phần sử dụng hiệu quả hơn nữa tài nguyên di sản khảo cổ học cho phát triển du lịch tại Việt Nam.

Từ khoá: Du lịch khảo cổ học và lịch sử, du lịch bền vững, du lịch sáng tạo, bảo vệ và phát huy di sản, quản lý.